Lietas Nr. 128021614
Lietas arhīva Nr. 104AA-0862-14/31

SPRIEDUMS

Rīgā 2014.gada 9.oktobrī

Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesu kolēģija šādā sastāvā:
tiesnese I.Jansone
tiesneses L.Kuzmane un Ā.Ždanova,

rakstveida procesā apelācijas kārtībā izskatīja administratīvā pārkāpuma lietu par AS /Nosaukums A/ (reģ. Nr./reģistrācijas numurs/) saukšanu pie administratīvās atbildības pēc Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 41.panta pirmās daļas, sakarā ar Valsts darba inspekcijas iesniegto apelācijas sūdzību par Rīgas pilsētas Kurzemes rajona tiesas 2014.gada 29.maija spriedumu,

Aprakstošā daļa

[1] 2013.gada 28.decembrī Rīgas reģionālās valsts darba inspekcijas (turpmāk – Rīgas RVDI) vecākā inspektore sastādīja **administratīvā pārkāpuma protokolu AM Nr.022688** par to, ka izlases kārtā tika pārbaudīti AS /Nosaukums A/ personālsastāva dokumenti par darba tiesiskajām attiecībām ar darbiniekiem, kuri pieņemti darbā par autobusa vadītājiem un norādīta sekojoša pārkāpuma būtība:

2013.gada 08.janvārī AS /Nosaukums A/ izdeva rīkojumu par kārtību, kādā uzņēmuma darbinieki drīkst bez maksas pārvietoties AS /Nosaukums A/ autobusos. Minēta dokumenta 1.punktā noteikts, ka AS /Nosaukums A/ autobusus bez maksas drīkst izmantot AS /Nosaukums A/ kontroles dienesta darbinieki, izpildot darba uzdevumu; darbinieki, kuri dodas uz/no darbavietu AS /Nosaukums A/ atbilstoši iepriekš struktūrvienību vadītāju apstiprinātam sarakstam un maršrutam, kā arī darbinieki, kuri izpilda uzņēmuma vadības uzdoto darba uzdevumu.

Valsts ieņēmumu dienests (turpmāk arī – VID) savā skaidrojumā norādīja, ka minētajā gadījumā ir uzskatāms, ka darbinieks, kurš izmanto iespēju bez maksas pārvietoties AS /Nosaukums A/ autobusos, gūst labumu, kurš uzskatāms par ienākumu, kas saņemts uz darba attiecību pamata. Savā skaidrojumā VID arī norādīja, ka darbinieka gūtais labums ir pieskaitāms darba algai un citiem darbinieka ar algas nodokli apliekamajam ienākumiem, ko izmaksā darba devējs, darbinieka gūto labumu nav iespējams atsevišķi izdalīt no kopējiem ar algas nodokli apliekamajiem ienākumiem.

Secināts, ka nosacījums darbiniekiem izmantot AS /Nosaukums A/ sniegto pasažieru pārvadāšanas pakalpojumus bez maksas - ietilpst darba samaksas jēdzienā Darba likuma 11.panta izpratnē. Darba likuma 11.panta pirmās daļas 2.punktā noteikts, ka darbinieku pārstāvjiem, veicot savus pienākumus ir tiesības laikus saņemt informāciju un konsultēties ar darba devēju pirms tas pieņem tādus lēmumus, kuri var skart darbinieku intereses, it īpaši lēmumus, kuri var būtiski ietekmēt darba samaksu. Pārbaudes laikā dokumentāri netika konstatēts, ka pirms 2013.gada 08.janvāra rīkojuma Nr.6 pieņemšanas darba devējs ir informējis un konsultējies ar darbinieku pārstāvjiem, tajā skaitā arodbiedrību /Nosaukums B/. Protokolā norādīts, ka ir pārkāpts Darba likuma 11.panta pirmās daļas 2.punkts un pārkāpums kvalificēts pēc Latvijas administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk arī – LAPK) 41.panta pirmās daļas.

[2] Bez tam, 2014.gada 15.janvārī Rīgas reģionālās valsts darba inspekcijas vecākā inspektore sastādīja **administratīvā pārkāpuma protokolu AM Nr.022712** par to, ka AS /Nosaukums A/ pārbaudes laikā konstatēts, ka autobusa vadītājiem, kuri piedalījās profesionālajā apmācībā 2013.gadā, tiek izmaksāta atlīdzība Ls 1,35 stundā apmērā un, ka ar autobusu vadītāju tika noslēgtas vienošanās par virsstundu darbu veikšanu Darba likuma 136.panta otrās daļas kārtībā. Izlases kārtā tika veikta 2013.gada autobusu vadītāju profesionālās apmācībās pavadītā laika pārbaude, salīdzinājumā ar datiem darba laika uzskaitē un datiem autobusu vadītāju darba samaksas aprēķinos. Tika konstatēts, ka darba samaksas aprēķinos atsevišķi ir aprēķināta atlīdzība par apmācību, norādīts apmācības laiks stundās, bet apmācības laiks netika ieskaitīts autobusu vadītāju darba laikā.

Rīgas RVDI amatpersona uzskata, ka autobusu vadītāju profesionālās apmācībās pavadītais laiks ir jāuzskata par darba laiku, to piesummējot mēnesī nostrādātajām stundām. Tādējādi AS /Nosaukums A/ netika veikta autobusu vadītāju precīza darba laika uzskaite, pārkāpjot Darba likuma 137.panta pirmās daļas prasības, jo netika precīzi uzskaitīts darba laiks mēnesī un virsstundu skaits. Pārbaudes laikā dokumentāri netika iegūts pierādījums, ka tika veikts virsstundu darba precizējums mēnešos, kad tika veikta profesionālā apmācība autobusu vadītājiem un ka tika veikts piemaksas par virsstundu darbu pārrēķinu.

Protokolā norādīts, ka ir pārkāpts Darba likuma 11.panta pirmās daļas 2.punkts un pārkāpums kvalificēts pēc LAPK 41.panta pirmās daļas.

[3] Ar Valsts darba inspekcijas Rīgas reģionālās valsts darba inspekcijas 2014.gada 24.janvāra **lēmumu** Nr.13L-270-2014-002, AS /Nosaukums A/ pēc LAPK 41.panta pirmās daļas par abiem pārkāpumiem piemērots administratīvais sods – naudas sods 480,00 *euro* apmērā.

[4] Ar VDI 2014.gada 12.marta lēmumu Nr.2014-05-04/50-2014-05-05/142 (turpmāk arī – Lēmums) atstāts negrozīts 2014.gada 24.janvāra lēmums Nr.13L-270-2014-002 par administratīvā soda uzlikšanu.

[5] 2014.gada 11.aprīlī Rīgas pilsētas Kurzemes rajona tiesā saņemta AS /Nosaukums A/ sūdzība par Lēmuma atcelšanu un administratīvās lietas izbeigšanu daļā par LAPK 41.panta pirmajā daļā paredzēto pārkāpumu.

[6] Ar Rīgas pilsētas Kurzemes rajona tiesas 2014.gada 29.maija spriedumu (turpmāk arī – spriedumu) atcelts daļā Valsts darba inspekcijas 2014.gada 12.marta lēmums Nr.2014-05-04/50-2014-05- 05/142 par akciju sabiedrības /Nosaukums A/, vienotais reģistrācijas Nr./reģistrācijas numurs/, saukšanu pie administratīvās atbildības par Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 41.panta pirmajā daļā paredzēto pārkāpumu (Valsts Darba inspekcijas Rīgas reģionālās valsts darba inspekcijas 2014.gada 24.janvāra lēmums Nr.13L-270-2014-002) un izbeigta administratīvā pārkāpuma lietvedība daļā par Darba likuma 11.panta pirmās daļas 2.punkta pārkāpumu (administratīvā pārkāpuma protokols AM Nr.-022688).

Pārējā daļā Valsts darba inspekcijas 2014.gada 12.marta lēmums Nr.2014-05-04/50-2014-05-05/142 atstāts negrozīts.

[6.1] Tiesa atzinusi, ka AS /Nosaukums A/ sūdzība ir daļēji pamatota (daļā par administratīvās lietvedības izbeigšanu par 2013.gada 28.decembrī sastādīto protokolu AM Nr.022688) un apmierināma.

Tiesa konstatējusi, ka sūdzības iesniedzējam ir uzlikts naudas sods EUR 480,00 apmērā par administratīvo pārkāpumu, kāds paredzēts LAPK 41.panta pirmajā daļā, tas ir, par darba tiesisko attiecību regulējošo normatīvo aktu pārkāpšanu, norādot, ka ir pārkāpti Darba likuma 11.panta pirmās daļas 2.punkts, 137.panta pirmā daļa un 68.pants. Par minētajiem pārkāpumiem sastādīti divi protokoli - 2013.gada 28.decembra protokols AM Nr.022688 un 2014.gada 15.janvāra administratīvā pārkāpuma protokols AM Nr.022712.

Ievērojot, ka AS /Nosaukums A/ savā sūdzībā neapstrīd VDI izteiktos secinājumus attiecībā uz 2014.gada 15.janvāra administratīvā pārkāpuma protokolu AM Nr.022712 par Darba likuma 137.panta pirmās daļas un 68.panta pārkāpumiem, tad tiesa vērtējusi tikai 2013.gada 28.decembra protokolā AM Nr.022688 norādītos apstākļus attiecībā uz Darba likuma 11.panta pirmās daļas 2.punkta pārkāpumu.

Darba likuma 11.panta pirmās daļas 2.punkts nosaka, ka darbinieku pārstāvjiem, veicot savus pienākumus ir tiesības laikus saņemt informāciju un konsultēties ar darba devēju pirms tas pieņem tādus lēmumus, kuri var skart darbinieku intereses, it īpaši lēmumus, kuri var būtiski ietekmēt darba samaksu, darba apstākļus un nodarbinātību uzņēmumā.

No minētās tiesību normas tiesa secinājusi, ka, lai atzītu, ka persona ir izdarījusi LAPK 41.panta pirmajā daļā paredzēto pārkāpumu, ir jākonstatē, ka: 1) bija nodibinātas darba tiesiskās attiecības, proti, darbinieks un darba devējs bija vienojušies par darbinieka veicamo darbu, pakļaujoties noteiktai darba kārtībai un darba devēja rīkojumiem, kā arī par darba samaksu; 2) darba devējs ir pieņēmis tādus lēmumus, kas būtiski skar darbinieku intereses un ietekmē darba samaksu, tādējādi ar to pārkāpjot darba tiesisko attiecību regulējošo normatīvos aktus.

1951.gada 6.jūnija Starptautiskās darba organizācijas konvencija Nr.100 "Par vienlīdzīgu atalgojumu" 1.panta (a) apakšpunktā paredz, ka darba samaksa ietver regulāro, pamata vai minimālo darba samaksu vai algu, kā arī jebkuru citu tieši vai netieši maksājamu atalgojumu, ko darba devējs maksā skaidrā naudā vai natūrā, un kas saistīta ar darbinieka nodarbināšanu.

Bez tam tiesa vērsusi uzmanību, ka Darba likuma 40.panta otrās daļas 5.punkts nosaka, ka amata apraksts ir neatņemama daba līguma sastāvdaļa.

No lietas materiāliem esošā AS /Nosaukums A/ autobusa vadītāja amata apraksta redzams, ka 3.3.punkts piešķir autobusu vadītājiem tiesības bez maksas braukt AS /Nosaukums A/ regulāru maršrutu autobusos Latvijas Republikas teritorijā, izmantojot brīvās vietas.

Tiesa atzinusi, ka starp AS /Nosaukums A/ un autobusu vadītājiem ir nodibinātas tādas tiesiskas attiecības, kurā puses ir vienojušies par darba samaksu, tajā skaitā arī par cita veida atlīdzību.

Tiesa pievienojusies Rīgas RVDI un VDI viedoklim, ka autobusu vadītāju tiesības bez maksas braukt AS /Nosaukums A/ regulāro maršrutu autobusos ietilpst Darba likuma 59.panta jēdzienā „darba samaksa", precīzāk – „jebkāda cita veida atlīdzība par darbu". Tiesa uzskatījusi, ka atbilstoši konvencijai "Par vienlīdzīgu atalgojumu" 1.panta (a) apakšpunktam, bez maksas braukt darba devēja piederošā autobusā ir darbiniekam netiešs maksājuma atalgojums, kas maksāts natūrā un ir saistīts ar darbinieka nodarbināšu. Tiesas ieskatā, tieši tas, ka šāda veida bonuss tiek maksāts tikai AS /Nosaukums A/ darbiniekiem, liecina par to, ka tas ir saistīts ar darbinieku nodarbināšanu, proti – kā pateicība par to, ka konkrētais darbinieks strādā uzņēmumā.

Ar AS /Nosaukums A/ 2013.gada 08.janvāra rīkojumu Nr.6 ir apstiprināta „Kārtība, kādā AS /Nosaukums A/ darbinieki drīkst izmantot iespēju bez maksas pārvietoties AS /Nosaukums A/ autobusos reģionālajos starppilsētu nozīmes

maršrutos". Kārtības 1.punktā precīzi uzskaitītas personas, kuras bez maksas drīkst izmantot AS /Nosaukums A/ autobusus, tas ir – Kontroles dienesta darbinieki, darbinieki, kuri dodas uz/no darbvietu AS /Nosaukums A/, kā arī darbinieki, kuri izpilda uzņēmuma vadības uzdotu darba uzdevumu.

Tiesa piekritusi sūdzības iesniedzēja norādei, ka darbinieku stāvoklis nekādā veidā netika pasliktināts, jo tika precizētas viņu tiesības. Turklāt, no lietas materiāliem secināms, ka AS /Nosaukums A/ izdeva šo rīkojumu, lai izpildītu VSIA „Autotranspora direkcijas" prasījumu precizēt noteikumus par darbinieku kategorijām, kas drīkst bez maksas izmantot sabiedriskā transporta pakalpojumus AS /Nosaukums A/ apkalpotajos starppilsētu maršrutos.

Jēdziens „būtisks" atrodams daudzos normatīvajos aktos, kas turklāt attiecas uz dažādām tiesību nozarēm un darbības jomām. Turklāt šis jēdziens nepastāv pats par sevi, bet gan parasti ir apzīmētājs kādai konkrētai darbībai vai stāvoklim, tas ir - atklāts tiesību jēdziens. Proti, tiesību jomā nav iespējams jēdzienu „būtisks" skatīt un analizēt atrauti no konteksta, kādā tas lietots.

Analizējot sīkāk kontekstu, kādā šis jēdziens parasti tiek ietverts konkrētā tiesību normā, redzams, ka lielākoties tas ir izmantots nolūkā apzīmēt vai formulēt neatļautu vai kaitīgu darbību vai sekas, kas izriet no attiecīga nodarījuma, rīcības vai bezdarbības.

Tiesa uzskatījusi, ka precizējot bezmaksas braukšanu AS /Nosaukums A/ autobusos tas vien nenorāda uz to, ka visu darbinieku tiesības ir aizskartas. Tā, piemēram, lietas materiālos esošie autobusa tīrītāja amata aprakstos vispār nav atrunātas tiesības par bezmaksas braukšanu AS /Nosaukums A/ autobusos.

Tādēļ var secināt, ka šāda veida bonuss nav absolūts un netiek piešķirts visiem AS /Nosaukums A/ darbiniekiem. Precizējot to tiesību apjomu, ar kuru darbiniekiem netiek liegtas iespējas kvalitatīvi, atbilstošos darba apstākļos un droši veikt savus primāros darba uzdevumus, vēl neliecina par šo precizējumu būtisku ietekmi uz darba samaksu.

Tiesa uzskatījusi par nepieciešamu norādīt, ka braucienu skaitu samazināšana būtiski neietekmē darbinieku tiesības bez maksas braukt AS /Nosaukums A/ autobusos, jo braucieni, atbilstoši uzņēmuma finansiālajiem apstākļiem iespējamām ir samazināti, bet ne atcelti. Tikai gadījumā, ja visi bezmaksas braucieni būtu atcelti, tiesas ieskatā būtu pamats atzīt to par būtisku darba samaksas (atlīdzības) samazinājumu. Apstāklis, ka tagad darbiniekiem savā brīvā laikā ir liegtas iespējas bez maksas apceļot Latvijas Republikas teritoriju, izmantojot AS /Nosaukums A/ starppilsētu autobusus, nekādā gadījumā nevar atzīt, ka darbiniekiem ir pasliktinājušies darba apstākļi, apgrūtināta darbu
uzdevumu izpilde vai netaisnīgi samazināta darba samaksa. Tiesas ieskatā, cita veida atlīdzības samazināšana vēl nenozīmē veiktajam darbam atbilstošu darba samaksas samazināšanu (darba algas, piemaksu vai prēmiju samazinājumu).

Līdz ar to, tiesas ieskatā konkrētajā situācijā sūdzības iesniedzējam nebija pienākums konsultēties ar darbiniekiem vai to pārstāvi, arodbiedrību /Nosaukums B/, jo precizējumi būtiski neskar darba samaksu.

Tā kā tiesa atzinusi par nepierādītu faktu, ka sūdzības iesniedzējs ir pieņēmis tādus lēmumus, kas būtiski skar darbinieku intereses un ietekmē darba samaksu, tad sūdzības iesniedzēja nevar tikt saukta pie atbildības par tādu darba tiesisko attiecību regulējošo normatīvo aktu pārkāpšanu, kas noteikti 2013.gada 28.decembra protokolā AM Nr.022688.

Līdz ar to tiesa secinājusi, ka pie šādiem apstākļiem nevar uzskatīt, ka ar lietā esošajiem pierādījumiem ir pierādīta LAPK 41.panta pirmajā daļā paredzētā pārkāpuma izdarīšana, pārkāpjot Darba likuma 11.panta pirmās daļas 2.punktu.

LAPK 239.pants noteic apstākļus, kas nepieļauj lietvedību administratīvā pārkāpuma lietā. Saskaņā ar šī panta 1.punktu lietvedību administratīvā pārkāpuma lietā nevar iesākt, bet iesāktā lietvedība jāizbeidz, ja nav bijis notikuma vai tajā nav administratīvā pārkāpuma sastāva.

Līdz ar to tiesa atzinusi, ka AS /Nosaukums A/ sūdzība ir pamatota un apmierināma daļā par to, ka pieņemtais lēmums būtiski ietekmē darba samaksu, Valsts darba inspekcijas 2014.gada 12.marta lēmums ir atceļams daļā par 2013.gada 28.decembra protokolā AM Nr.022688 norādīto pārkāpumu, savukārt lietvedība šajā administratīvā pārkāpuma lietā ir izbeidzama.

Lemjot par galīgo sodu, tiesa ņēmusi vērā, ka Rīgas RVDI savā 2014.gada 24.janvāra lēmumā Nr.13L-270-2014-002 secināja, ka 2013.gada 28.decembra protokolā AM Nr.022688 norādītais pārkāpums būtu kvalificējams kā nebūtisks, pieņemot, ka pārkāpums izdarīts neuzmanības dēļ; turklāt arī atbildību mīkstinoši un pastiprinoši apstākļi nav konstatēti. Savukārt pārsūdzētajā 2014.gada 12.marta lēmumā Nr. 2014-05-04/50-2014-05-05/142 Valsts darba inspekcija nolēma atstāt iepriekš minēto Rīgas Reģionālās valsts darba inspekcijas lēmumu negrozītu, tādējādi piekrītot gan visu pārkāpumu kvalifikācijai, gan noteiktajam sodam.

2013.gada 03.jūlija VDI „Metodiskie ieteikumi lietderības apsvērumu izvērtēšanai administratīvajos aktos un administratīvā soda lieluma noteikšanai lēmumos par administratīvā soda uzlikšanu", kā arī to pielikumā par Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 41.pantā noteikto pārkāpumu izvērtēšanai ir noteiktas vadlīnijas, pēc kuriem ir jāvadās, nosakot sodu. Rīgas VDI noteica sodu pēc formulas: EUR ((500+700):2) = EUR 600,00, bet piemērojot samērīguma principu, galīgo sodu noteica EUR 480,00.

Metodisko norādījumu pielikumā noteikts, ka juridiskām personām par nebūtisku pārkāpumu, izdarītu aiz neuzmanības pēc LAPK 41.panta pirmās daļas nosaka sodu brīdinājuma vai naudas soda (EUR 70,00-200,00) veidā.

Izvērtējot sūdzības konkrētos apstākļus, kā arī ievērojot LAPK 41.panta pirmajā daļā dispozīcijā norādītās sankcijas un metodiskos norādījumus, tiesa secinājusi, ka Rīgas Reģionālā Valsts darba inspekcija sodu noteica tās sankcijas ietvaros, kura ir paredzēta par smagāko pārkāpumu. No Rīgas Reģionālās Valsts darba inspekcijas 2014.gada 24.janvāra lēmuma secināms, ka tieši ar brīdinājumu AS /Nosaukums A/ ir sodīta par Darba likuma 11.panta pirmās daļas 2.punkta pārkāpšanu. Tādēļ piespriestais sods EUR 480,00 ir vienīgi par 2014.gada 15.janvāra protokolā AM Nr.022712 norādītajiem Darba likuma pārkāpumiem, kas paliek nemainīgs, jo AS /Nosaukums A/ to nav pārsūdzējusi.

[7] Par spriedumu Valsts darba inspekcija iesniedza apelācijas sūdzību, kurā lūdz to atcelt, atstājot negrozītu Lēmumu.

Sūdzībā norāda, ka nepiekrīt spriedumam daļā par Lēmuma atcelšanu par Darba likuma 11 .panta pirmās daļas 2.punkta pārkāpumu.

Tiesa spriedumā ir pievienojusies Lēmumā izteiktajam VDI viedoklim, ka akciju sabiedrības /Nosaukums A/ (turpmāk arī - AS) darbinieku - autobusu vadītāju, tiesības bez maksas braukt AS regulāro maršrutu autobusos Latvijas Republikas teritorijā, izmatojot brīvās vietas, ir uzskatāma par darba samaksu. No iepriekš minētā izriet, ka AS darbinieku iepriekš minēto tiesību jebkāda veida ierobežošana tieši ietekmē viņu darba samaksu. Spriedumā tiesa atbilstoši VDI viedoklim ir norādījusi, ka pēc AS lēmuma ierobežot brīvu pārvietošanos ar AS regulāro maršrutu autobusiem pieņemšanas AS darbiniekam viņa brīvajā laikā ir liegtas iespējas bez maksas apceļot Latvijas Republikas teritoriju, izmantojot AS starppilsētu autobusus. No Darba likuma 28.panta otrās daļas izriet, ka darbinieks veic darbu pie darba devēja ar mērķi saņemt samaksu par paveikto darbu. No iepriekš minētā secināms, ka darba samaksa pati par sevi ir uzskatāma par darbinieka interesi, ko darba devējs ar savu rīcību var aizskart un tādējādi radīt darbiniekam ekonomiskas sekas.

No Darba likuma 10.panta pirmās daļās izriet, ka darbinieku pārstāvja funkcija ir darbinieka sociālo, ekonomisko un profesionālo interešu aizstāvība. Darba likuma 11.panta pirmās daļas 2.punktā likumdevējs ir noteicis darbinieka pārstāvja tiesības laikus saņemt informāciju un konsultēties ar darba devēju pirms tas pieņem lēmumus, kuri var skart darbinieku intereses. Iepriekš minētajā normā likumdevējs ir atsevišķi izcēlis svarīgākos darba devēja lēmumus, kas ietekmē darbinieka intereses - būtiska ietekme uz darba samaksu, darba apstākļiem un nodarbinātību uzņēmumā.

VDI ieskatā tiesa spriedumā ir sašaurināti tulkojusi Darba likuma 11.panta pirmās daļas 2.punktu, secinot, ka darbinieku pārstāvim ir tiesības laikus saņemt informāciju un konsultēties ar darba devēju tikai pirms tādu lēmumu pieņemšanas, kas būtiski ietekmē darbinieka darba samaksu, darba apstākļus vai nodarbinātību uzņēmumā. VDI ieskatā šāds tiesas spriedums un sašaurināti tulkots Darba likuma 11.panta pirmās daļas 2.punkts var radīt precedentu, ka darbinieku tiesības un intereses var tikt nepamatoti aizskartas.

[8] Saskaņā ar LAPK 289.^{20}panta pirmās daļas nosacījumiem, Krimināllietu tiesu kolēģija secina, ka ir pamats apelācijas sūdzības izskatīšanai rakstveida procesā.

Motīvu daļa.

[9] izvērtējusi apelācijas sūdzības motīvus, pārbaudījusi lietas materiālus un novērtējusi lietā esošos pierādījumus, Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesu kolēģija atzīst, ka Valsts darba inspekcijas iesniegtā apelācijas sūdzība ir noraidāma, bet Rīgas pilsētas Kurzemes rajona tiesas tiesneses 2014.gada 29.maija spriedums atstājams negrozīts.

[10] Saskaņā ar LAPK 289.^{21}panta un 289.^{22}panta nosacījumiem apelācijas instances tiesa ievēro šī kodeksa divdesmit trešajā „a" nodaļā noteikto tiesvedības kārtību un taisa nolēmumu administratīvā pārkāpuma lietā atbilstoši minētās nodaļas prasībām.

[11] Pirmās instances tiesas spriedumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pietiekams, līdz ar ko apelācijas instances tiesa saskaņā ar LAPK 289.^{22}pantu, 289.^{13}panta trešo daļu pievienojas pirmās instances tiesas lietas apstākļu konstatējumam, sprieduma argumentācijai un uzskata, ka izvērstāks argumentu izklāsts apelācijas instances tiesas spriedumā nav nepieciešams.

[12] Apelācijas instances tiesa uzskata, ka apelācijas sūdzība nesatur faktus, kas nebija zināmi, taisot nolēmumu Rīgas pilsētas Kurzemes rajona tiesā. Iepazīstoties ar apelācijas sūdzībā minētajiem argumentiem, apelācijas instances tiesa atzīst, ka tie jau ir vērtēti, izskatot lietu pēc būtības pirmās instances tiesā. Tas, ka sūdzības iesniedzējs pauž atšķirīgu viedokli par tiesas spriedumā doto vērtējumu, nevar būt pats par sevi par pamatu, lai atceltu pirmās instances tiesas spriedumu.

Apelācijas instances tiesa, pārbaudījusi administratīvā pārkāpuma lietas materiālus, nekonstatē apstākļus, kuru dēļ Rīgas pilsētas Kurzemes rajona tiesas 2014.gada 29.maija spriedums būtu atceļams.

R e z o l u t ī v ā d a ļ a

Pamatojoties uz Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.^{21}pantu, 289.^{22}pantu, 289.^{12}panta otrās daļas 1.punktu Krimināllietu tiesu kolēģija

n o s p r i e d a

Rīgas pilsētas Kurzemes rajona tiesas 2014.gada 29.maija spriedumu atstāt negrozītu un Valsts darba inspekcijas, reģistrācijas numurs 90000032077, apelācijas sūdzību noraidīt.

Spriedums nav pārsūdzams un stājas spēkā tā sagatavošanas dienā.

Sprieduma sastādīšanas un pieejamības diena 2014.gada 9.oktobris.

Tiesnese (personiskais paraksts) I.Jansone
Tiesnese (personiskais paraksts) L.Kuzmane
Tiesnese (personiskais paraksts) Ā.Ždanova